

Воля е царска ускоку;
 Като во гора излиза,
 Кръвна обличва той риза;
 Тигрови очи добива,
 Львско той сърдце приима,
 Бронзени ръцѣ надынва,
 Заешки крака нахлува.
 Такава грыжя не имахъ:
 Дрянова сопа мжжварска,
 Двойка пищове на кръста, —
 И отъ тяхъ нѣщо учяквахъ.
 Въ селско одѣло облѣченъ,
 Рунтавъ калпакъ навученъ,
 Съсь бѣдна торба надынатъ,
 Съсь чомагъ въ ръци опжнатъ.
 Припряно ази тжй вървахъ,
 Хитро ся ази тжй таяхъ.
 Съ радость ся велика въсхытихъ,
 Прѣдъ себе кат' съзряхъ посока;
 Още по-сетнѣ приближихъ,
 Гора не бѣше далека.
 Тукъ ми ся сили двоихжъ:
 Много часове минахжъ,
 Гора отъ очи не губяхъ;
 Мысляхъ кат' въ нежъ да вървахъ.
 Случайно гат' ся обърнахъ,
 Назадъ ся малко оглѣдахъ:
 Сърце ми тос' чясъ подскокна,
 Кръвь си угаждахъ да кипна.
 Сломихъ ся мало на страна,
 Пищове грыжно попигнахъ,